Ч. 85. Неділя 2 мая (19 цьвітня) 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Положене в Туреччинї.

На нарадї клюбових предсїдателїв порішено плян парляментарних нарад на найблизшу будучність. По полагодженю промислового предложеня приступила палата до першого читаня проєкту нових податків, предложеного на передвчерашнім засїданю міністром скарбу. Справа та буде передана окремій комісиї, зложеній з 52-ох членів. Тут же згадаємо, що против предложень міністра Білиньского підняла ся поважна опозиция і то з боку социяльних демократів, котрі виступають против них як против обтяжения широких мас народних та з боку всяких автономістів, котрі протестують против обмеженя фінансових прав країв.

Крім того прийде ся палатї полагодити нагляче внесене пос. Масарика в справі загребского процесу, на яке він дістав вже дозвіл від славяньскої Унїї. Є проєкт, щоби цїлу дебату над тим внесенем випечатати після стеноґрафічних записок в кількох мовах.

Головна праця парляменту буде однак іти не в повній палатї але в комісиях. І так буджетова комісия почне дебатою про державні бони заразом і дискусию буджетову, а комісия анексийна буде полагоджувати предложеня в справі анексиї Босни і Герцеґовини та заключеного в тій справі порозуміня з Туреччиною.

Дискусия над социяльним обезпеченем поступила в комісиї визначеній для того предложеня, о стілько наперед, що комісия покінчила вже дискусию загальну і приступила до дебати специяльної. До субкомітету, зложеного з 31 членів, вибрано з Галичини м. и. пос. дра Т. Окуневского.

На передвчерашнім пополудневім засїданю буджетові комісиї продовжала ся дискусия в справі емісиї скарбових бонів.

Мін. Білиньский заявив у відповідь на виводи пос. Мастальки, що участь т. зв. ґрупи Ротшільда в інтересах держави не єсть нїякою новостию. Впрочім сю ґрупу розширено вступленем почтової щадницї і банків. Мінїстер готов стреміти до того, щоби всї банки, і провінцийні приняли участь в державних інтересах. Се мусить ся зробити для спопуляризованя ренти, а тим запевнить ся її лучший курс.

Пос. Віттек поставив отсе внесене: Буджетова комісия є того погляду, що поведене правительства при емісиї касових бонів могло викликати умотивоване побоюванє що-до того, чи зберігає ся конституцийні права парляменту. Однако комісия признає, що кредитову операцию переведено серед примусових обставин, які спричинила небезпечність війни, вглядно парляментарне положене, та що ся емісия була в інтересї державних фінансів. Отже комісия принимає до відомости заяву, зложену правительством і перестає дальше нею занимати ся та висловлює надію, що правительство збереже на будуче при затяганю якоїбудь позички строго конституцийну дорогу.

Пос. Ґломбиньский заявив, що і парлямент має рацию і правительство. Тому поручає приняти внесене Віттека.

Пос. Зайц заявляє, що социялісти не принимають заяви правительства до відомости.

Пос. Крамарж повторяє свої давні закиди про безправне поведене правительства. Оно взяло гроші немов би то на ріжні будови, як пристань в Триєстї і т. д., а покищо обернуло на инші цїли, бо до тих будов ще не зараз возьме ся, а міжтим проценти передчасної позички обтяжуть буджет. В иншім парляментї до того не допустили би.

Мін. Білиньский повідає, що як він мав право видати ренту, то чому не мав би права взяти собі завдаток на сю рентову позичку

Таємний дім.

Із шведского — Шоляндра.

(Дальше).

Одного дня вернув др. Сабатї з села сам. Він був немов божевільний і оповідав, що єго Беатрича, єго найдорожша, найкрасша дочка нагло померла — її було ледве 19 лїт. Сумуючий отець відтягнув ся зовсїм від сьвіта, а коли знов по довгім часї появив ся в товаристві, нїхто не важив ся з ніжности згадувати єму о тім нещастю.

Др. Сабатї мав палату при Корзї, дім над Тибром і сільску посїлість. Кілько разів не було єго в Римі, казали, що він є на селї.

Як звістно, лютить ся малярия часто дуже злобно в біднїйших дїльницях Риму. Мала уличка над Тибром, в котрій Том тепер мешкав, була особливо тяжко і часто навіщувана тою пошестию і на диво случаї смерти збільшили ся особливо від того часу, від коли др. Сабатї закупив там дім.

В тій дїльници був один монаший чин, що називав ся „Чином любови ближнього". Братчики того чина розслїджували кождий поодинокий случай недуги і смерти, покривали кошти похорону і займали ся вдовами і сиротами по помершім. До ревности братчиків причиняло ся може то, що славний і великий др. Сабатї живо займав ся біднями і підпирав їх щедро лїками і поживою.

Братчики носили довгі, чорні плащі з капузами, що закривали їм голову і лице. Як чорні тїни снували ся они по улицях і скоро лиш хто був близький смерти, приходив один з них, сїдав на ліжко недужого і відмовляв молитви за усопших. По смерти недужого засьвічував кілька сьвічок і відходив. Скоро лиш стемнїло, приносили инші братчики домовину і простирало, в яке завивано мерця і відношено на марах. Не відправлювано ні парастасу ні инших церемоній і не було звичаю, аби ішля за домовиною своякк, бо кождий знав, що всї ті жертви малярии будуть похоронені в спільнім гробі коло Сан Льоренцо. Вкінця малярия забирала так нечувано богато жертв, що мешканцї малої улички Ріон воліли своє нуждене житє проводити де небудь инде, аби лиш віддихати лїпшим воздухом і жити. Так та уличка ставала чим раз пустїйшою і порожнїйшою. Мимо того братя „любови ближнього" якось не могли покинути того місця своєї дотеперішної дїяльности: можна їх було бачити серед ясних місячних ночий, як тамтуди волочили ся і коли би якому нічному вандрівникови було впало на гадку уйти серед темної ночи, коли всьо було оповите пітьмою, на улицю Ріон, то він був би побачив загадочні стати з великими клунками на плечах, що спішили або виходили з дому дра Сабатї'ого. Римска полиция в тих часах була така нездала, що могло не одно дїяти ся, о чім нїхто нїколи не довідав ся.

Стара ґрафиня Монтї займала мешканє положене по противній сторонї дому, бо та сторона дому, де було положене ательє, була дуже запущена. Лише звідси і з двох малих північних вікон можна було видїти дім дра Сабатї.

Коли Том пізнав дра Сабатї, був твердо пересьвідчений, що і в єго житю і в єго домі не було всьо так, як повинно було бути. Але як мав він дійти правди? Старушка ґрафиня не знала рішучо нїчого певного, хиба старий лис Петро міг би був дати єму поясненє. А той чи не міг чи задля якихсь причин не хотів того зробити. Значить треба було самому пильнувати, слїдити, уважати!

Він почав зараз від слїдуючого вечера переводити свій намір.

Петро приніс єму єго вечерю і попращав єго звичайними словами felicissima notte. Том задля обережности замкнув двері і сїв при отвертім вікні; сидїв годинами, не помітивши нїчого підозріного, аж змогла єго утома і він заспав аж до рана на своїм кріслї. Надіспав ще в день утрачений нічний спочинок, аби на другу ніч міг лїпше сторожити.

Сеї ночи побачив таке: Перед самою північною появила ся велика темна стать в одязї „братчиків ближньої любови"; она пересунула ся тихо улицею і задержала ся перед дверми Сабатіового дому, поглянула на дім ґрафинї і зникла в сїнях. Заблисло слабе сьвітло, але в тій самій хвили погасло. Роздав ся осторожний скрегіт ключа і з дому ґрафинї вийшла стать також в одязї братчиків. Мимо перебраня пізнав Том сейчас служачого ґрафинї, котрий обережно перейшов півперек улиці і впевнивши ся, що ательє темне, отворив двері та-

Дальше боронив ся так само як в палаті, що і єго попередники не були ліпші, та що уповажнене парляментом до позички на інвестиції не мало реченця.

Пос. Куранда вносить, щоби правительству дати indemnitas з застереженем, що поведене правительства було суперечне з основними законами.

Пос. Штайнвендер ставить внесене, щоби міністер скарбу старав ся на будуче о конституцийне затверджене наміреної позички.

Мін. Білиньский відповідає, що по думці правительства єму не потрібна indemnitas, але впрочім она не противить ся відносному зазивови парляменту.

По дальшій дискусиї замкнено засідане.

В Константинополи і околици панує спокій і лад. Стан облоги буде імовірно вскорі знесений. Ріжні познаки вказують на то, що константинопольскі низші верстви магомеданьского населеня і часть духовеньства починають годити ся з наглим переворотом і з усуненем султана Абдул Гаміда. То само потверджують консулярні депеші з многих сторін европейскої Туреччини. Однако мимо видимого втихомиреня говорять в Константинополи о можливости войскового міністерства, бо з причини підкопаня поваги парляменту і правительства довше міністерство войскове було би найліпшим средством до успокоєня цілого краю.

Вчера відбув ся перший селямлик за нового султана, але не в мечеті коло Ілдізу, де відбував ся за панованя Абдул Гаміда, лише в мечеті Софійскім. Султан переїхав з своєї палати Дольма Баґуже лодкою до Стамбулу і задержав ся в старім сераю, де змінив цивільний одяг на войсковий мундур, а відтак в отвертім повозї з маршалком Ахмедом Муктаром удав ся до мечету. В другім повозї їхало трех синів султана. Войскова дружина була менша як звичайно. Сильний відділ войска творив шпалїр аж до мечету, за ним зібрали ся великі товпи публики і витали султана оплесками, за що він усьміхаючи ся дякував. Новий султан, як кажуть, хоче знести звичай, заведений Абдул Гамідом, аби дипльомати і чужинці приглядали ся селямликови з зарезервованих місць.

В найблизших днях має парлямент займити ся справою конфіскати приватного маєтку Абдул Гаміда. Після поголосок, однако несправджених, Абдул Гамід мав затопити в озері коло Ілдізу вертгаймівску касу з 12 міліонами турецких фунтів.

На послїднім засїданю парляменту був також султан Мегмед V. В єго присутности відчитано проклямацію в справі зміни на престолї.

Новинки.

Львів, дня 1-го мая 1909.

— Іменованя. П. Намістник іменував канцелїстами Намістництва між иншими підофіцирів: Едв. Шнайдера, Ник. Сторожа, Мих. Нащака, Ів. Стахова, Ів. Качоровского, Ів. Чайку, Петра Кобрина, Льва Вигоду, Руд. Байорка, Тим. Найду, Сидора Самборка, Прокопа Тригука, Вас. Ватаманюка, Вол. Стахуру, Ник. Кобильняка і Ів. Тимкова.

— Розбишацтво у Львові. Полковник 80 пп., Адальберт Летовски, вернувши вчера вечером із Золочева, зайшов до свого помешканя при ул. Унії люблиньскої ч. 5 і застав двері отверті. Гадаючи, що служачий єсть дома, увійшов до першої комнати і застав там якогось молодого мужчину, котрий так єго трутив, що він аж заточив ся а в тій хвили той мужчина втїк. З другої комнати вибіг тоді другий мужчина, котрий втїк в такий самий спосіб. Ба, вибіг ще й третий а того полковник вже зловив; він однак вирвав ся і втїк. Тимчасом надійшов вояк 80 п. п. Петро Ярина, котрий ніс куферок полковника, і єму удало ся злодія зловити. Злодій однак зачав боронити ся і долотом покалічив вояка; єго однак арештовано. Показало ся, що був то вже караний за крадіж Ігнатий Ґвіздала.

Тимчасом зловлено ще й другого вломника в досить ориґінальний спосіб. Один з вломників лишив був в помешканю полковника капелюх, котрий зложено поліциї. Комісар поліциї п. Лукомский, ідучи около 6 год. вечером ул. Жовківскою (вломy доконало около 5 год.) стрітив Івана Рабія, стоячого під надзором поліциї і спитав єго куди іде. Рабій відповів, що ходив собі купувати капелюх. Комісар не маючи жадної причини арештувати Рабія пішов дальше. Вернувши на поліцию довідав ся тут о вломі у полковника Летовского, а побачивши капелюх полишений в помешканю полковника, впав на гадку, що то певно капелюх Рабія, котрий длятого ходив купувати инший. Знаючи, де Рабій мешкає, пішов до него і застав єго, як він вже пакував ся, щоби винести ся зі Львова. — Слухай — відозвав ся до него комісар — я знайшов твій капелюх; ходи зі мною, я тобі єго віддам.

Рабій видячи, що тут опір не придасть ся до нічого, признав ся до влому. Єго відставлено до поліцийного арешту, де вже застав Ґвіздалу, сина дверника з готелю „Контіненталь“. Третим вломником був якийсь Янко Н. Ходячи по камениці пукали они всюди до замкнених помешкань, щоби в той спосіб переконати ся, чи єсть хто дома чи нема нікого. Заставши помешкане полковника без дозору вломили ся до него, отворивши двері долотом і витрихом а відтак зачали розбивати куфри. Як би розбишакам удала ся була „робота“ були би наробили шкоди на яких 800 К.

— На гробі матери. Сумна і трогаюча подія стала ся гамтого місяця в Кутах. 9 лїтна донечка тамошного міщанина Михайла Луцкого, сирота по матери, пішла була зі старшим братом на гріб недавно що помершої матери. Посовгнувшись на гробі, вхопила ся сусїдного камінного хреста, котрий був зле прикріплений і цїлим своїм тягаром повалив ся на дитину і убив єї на місци.

— Про виїзд бувшого султана Абдул Гаміда до Солуня розповідає один очевидець що слїдує: Двірский поїзд приготовлено о півночи в найбільшій тайнї. Около 12 год. в ночи войско замкнуло дворець зелїзниці. Небавком приїхали султаньскі повози. З першого висїв Абдул Гамід одягнений в париский стрій в білій камізольці, в темній нагортцї і в фезї. Бідолашний екс-султан забув навіть почорнити волосе на голові і перший раз показав ся публично з сивим волосем. На лици був спокійний, пригнобленя на нїм не було видко. На двірци войско не віддавало єму султаньскої почести. Абдул Гамід турецким звичаєм підніс руку до чола, почім офіцири поздоровили єго по войсковому. Абдул Гамід пішов сам до ваґона в товаристві своїх двох синів, 17-лїтного і 10-лїтного. Потім звернув ся і подав руку своїм гаремовим паням, які з ним приїхали. Було їх 11 (з поміж 360), самих молодих, котрі заявили, що будуть ділити долю і недолю свого пана. Одалїски були одягнені в строї европейскі. За ними всїло

ємного дому і станув в них. Роздав ся здалека гуркіт воза і по якімсь часї появило ся кількох братчиків, несучи щось тяжкого; не кажучи ні слова, перейшли попри Петра. Вскорі по тім вернули з тягаром на плечах, відійшли а Петро замкнув браму.

Перейшовши кілька кроків, сказав один з братчиків:

— Ідиж скорше, я майже не можу видержати, то за тяжке.

Хитрий голос відповів:

— Мовчи і іди! Ти гадаєш, що до Сан Льоренцо носять ся рожі?

І они щезли в нічній пітьмі. Знов роздав ся туркіт воза і знов всьо утихло.

Том, що від довгого сидженя аж здеревів, хотів тепер вигідно простягнути ся, коли почув нараз тяжкі, нерівномірні кроки, а між тим притишене мявкане кота. Він виглянув на двір, але в великій пітьмі не міг нічого добачити; почув лиш на питане, яке вийшло очевидячки з дому доктора, таку відповідь:

— То Франческо — ми маємо щось незвичайного — на замовлене — відтак знов притишене питане і відповідь:

— Ні, ми найшли єго переїзджаючи, єго мусіли лише що заколоти, бо тїло ще цілком тепле і не видко крови, ніж сторчить ще в рані. Отвирай скоро!

Двері отворили ся і роздав ся виразно грімкий голос:

— Петро заплати! Я вам сам поможу винести трупа. Ходіть!

По хвили відійшли двигарі. За заслонами першого поверха появило ся сьвітло, що порушало ся сюди і туди, але всюди була мертва тишина.

Над раном, коли вже свитало, пересунув ся Петро знов через улицю, сказавши до невидимої особи ті слова:

— Будьте лиш зовсім спокійні, він всьо забув, впрочім я добре всьо бачу і буду в часї вашої неприсутности пильнувати.

— Добре — відозвав ся грімкий бас — бій ся Бога, уважай, а коли би Беатрича дістала знов свої фантазиї робити з ґанку огород, то не позволь; то не сьміє більше бути. Коли буде можливо, то я верну позавтра, до того часу буде мати досить забави з манекіном.

Том чув, як Петро вернув до дому на долині, відтак роздав ся лоскіт, немов би щось тяжкого упало, а вкінци заскреготав ключ в дверях Петрового мешканя.

Рано прийшов Петро від ґрафині з поздоровленем і запрошенем, аби Том поїхав з нею до віллї Б. Застане там тих самих гостий, що у маркизи Морезатті. Том, що вже був собі уложив плян діланя, відповів лиш протяжним стоном.

— Ви нездорові, сінїоре Том?

— Так, любий Петро, я нині чогось такий марний, що ледве можу дивити ся; не буду зовсім вставати.

— Ах, сінїоре Том, я також хорий; цїлу ніч там мною трясло, що ледве держу ся на старих ногах. Але наш брат не має часу не здужати. То прокляте запрошене! Як я дістану коні? Бо мусите знати, що я дістаю все коні від каравану „братчиків ближньої любови“, о чім очевидно ґрафиня нічого не знає. Фірман єсть також братчиком.

— Любий Петро, я мушу мати цїлковитий спокій, тоді може той біль голови за 10 або 12 годин уступить, але мушу зовсім тихо лежати.

Стара ґрафиня була дуже занепокоєна і прийшла лично пересьвідчити ся о здоровлю Тома, але він удав спячого і віддихав рівно і спокійно.

— То буде недуга, на яку чужинці часто тут западають, а котрої ми не знаємо. Але коли він так спокійно спить, то не мусить бути нічого злого. Вели запрягати Петро, за годину їдемо.

Петро не відповів нічого, але він лиш нерадо покидав своє місце сторожа, а відтак був на смерть утомлений по безсонній ночи. Він приніс Томови сьвіжої води і замкнув браму на ключ, заки від'їхав з ґрафинею.

Тепер була для Тома найліпша нагода до слїдженя; він скоро встав і пійшов до сутерен. Пробовав ключем від свого мешканя отворити двері до Петрової комнати, але не удало ся; пригадав собі на ключі від свого алькира. Отворив з цікавости задні двері алькира і побачив деревляні сходи, на котрих видко було темночервоні слїди крови.

Том пригадав собі на оповідане Петра про свого попередника і не міг позбути ся прикрого чувства. Тими сходами можна було дістати ся до сутерен, де найшов цїлу купу всїляких старих річий. Чорний одяг братчика висів на стінї. На підлозї стояло кілька негибльованих, чорно помальованих скринь, а коли він їх відсунув, найшов великий ключ, імовірно той сам, котрого глухий лоскіт чув над раном.

(Конець буде).

до ваґонів кількох евнухів і один лякей. Для султана і его гарему була зелізниця інтересним видовищем, бо ще ніколи в житю нею не їхали. Всї були веселі. Аж коли поїзд рушив, одалїски почали кричати з перестраху.

— **До руских родин.** Головним жерелом доходу товариств „Руска Захоронка“ і „Вакацийна Оселя“ у Львові бували все на весні вечерниці та равти, получені з танцями і товарискими забавами. Сего року порішив дня 26 цьвітня Комітет, упрошений через оба товариства, що послїдні події у Львові і взагалї наше положене народне не настроює поки-що до таких забав і тому порaджено обом товариствам, щоби відкликали ся иншою дорогою до нашого загалу. Уважаючи сей погляд Комітету за погляд руского загалу, порішили оба товариства замість устроюваня забав і танців вислати від 1 мая с. р. курсора з лїстою до тих місцевих руских родин, яких знаємо адреси, щоби зволили зложити добровільні жертви на оба товариства, та тим уможливити „Захоронці“ заплачене льокалю, а „Оселї“ висилку 50 сиріт на кілька неділь на село. Ціль і велика донеслість обох товариств є найлїпшою для них реклямою. Длятого оба товариства висловлюють надію, що П. Т. Родиниці віднесуть ся до них так жичливо і ласкаво як минувшими лїтами. Замісцевих Добродіїв і тих місцевих, яких курсор наш не застане, просимо уклінно о ласкаві жертви на руки одної з підписаних. — За „Руску Захоронку“ у Львові: *В. Коцовска*, ул. Калїча ч. 3. За „Вакацийну Оселю“: *О. Бачиньска*, ул. Театиньска ч. 7.

— **Катастрофа на зелїзници.** З Перемишля доносять: В ночи з понеділка на второк виїхав з перемиского двірця робітничий поїзд в напрямі до Кракова. Наслїдком злого уставленя зворотниці поїзд віхав на сліпий шлях, льокомотива пробила вал, що замикав сей шлях і пробивши стіну, віхала до будинку, де містить ся кондукторска касарня. Ударене було так сильне, що гук було чути в цілім місті. Стіна завалила ся, а сплячого на ліжку кондуктора Журавского відкинуло на бік і набавило нервового потрясеня. З пасажирів ранені: Гриць Сірий з Соколова і Натан Лєбенсарт зі Станиславова, а з зелїзничої прислуги потерпіли рани: машиніст Кучковский, топник Белїньский і кондуктори: Лопец, Рутковский, Тітьо і Слущиньский зі Львова. В поїзді їхали головно рускі робітники до Прус.

Всячина
для науки і забави.

— **Землетрясенє в Лїсбонї.** В ночи на суботу дня 24 цьвітня с. р. представляло місто незвичайний вид. Тут, де звичайно ночами нема нїякого житя, нїякого руху, було на улицях повно людий, побоюючись, щоби землетрясенє не повторило ся. Цїлі родини, здорові і недужі, бідні і богаті ночували на дворі; одні лежали на площах таки на земли, другі стояли або сиділи, де хто міг. Діти спали на руках материй або плакали, дивуючись, чому їх не кладуть до ліжочка — такий пішов був тут переполох по першім землетрясеню.

В день самого землетрясеня була палата послів щільно, аж до послїдного місця заповнена, щоби вислухати заповідженої бесіди великих парляментаристів Альпоіма і Арроя. Вибила 5 год. і всї стояли ще мов приковані під вражінєм бесіди Арроя. Коли підняв ся президент міністрів Деллєс, щоби відповісти на бесіду Арроя. Підчас коли він говорив, перебив єму Альпоім і спитав, що сказало би правительство, як би Ґарція Розадо продав кольонії.

То пуста балаканина — відповів міністер. — Можна би так само сказати: Як би тут було таке землетрясенє як в Мессинї... На то відозвав ся Арройо: Ну, ваша екселенция готові ще й тут в сїй палатї викликати землетрясне...

Деллєс сів собі, а Альпоім хотів знов промавляти і запротестувати против гроженя розвязанєм палати. Серед послів і публики настало велике напружене. Але ледви що Альпоім промовив і вимовив кілька слів, як нараз дав ся почути якийсь глухий шум, подібний до филь розбурханого моря. Земля затрясла ся, вікна забренїли, деревляні фіґури що держать корону над образом короля зачали так сильно хитати ся, що здавало ся, що поспадають.

Що відтак стало ся, трудно описати. Члени палати, президент міністрів щезли, мов би запали ся в однїй хвили під землю! Всї посли, журналїсти і слуги пустились до дверий перевертаючи по дорозї крісла і столи, потручуючи один другого. Кількох послів, що не стратили притомности зачали накликувати, щоби не тратити розваги. На ґалєриях роздались плачі і крики, кілька дам зімлїло і треба їх було виносити. В однїй хвили палата стала порожна, а більша часть послів побігла домів до своїх родин.

Найбільше потерпіла від сего землетрясеня провінция Ріо Техо. Чотири села зовсім розвалені; 37 людий згинуло, а з прочих більша часть поранена більше або менше тяжко. Инші повтікали на поля і до виноградників. Місцевість Бенавента зрівнана з землею, а звалища домів зачали горіти. Люди повтїкали на поля і над ріку Тахо, на котрій здоймили ся филї понад береги так високо як хати. З гуком завалила ся величава церква, котрої стїни були на 4 метри грубі. Красний примір любови ближнього дали арештанти, котрі вибігли з кріміналу, коли він зачав валити ся. Они не втїкали, лиш зачали зараз ратувати людий і добувати трупів з під робвалин. В нагороду за то жде їх тепер помилуванє.

— **Щезаючі озера.** Верхня землї прибирає поволи щораз инший вид, а що найбільше впадає в очи, то висихане на нїй озер. Чи то они справді висихають, чи може дно їх підносить ся або чи они заповняють ся торфами, се річи не зміняє. З дуже докладної карти, походячої з 1660 року, показало ся н. пр., що в ціріхскім кантонї було в тім часї 149 озер; з тих лишило ся доси без зміни всего лиш 40; 16 озер зменшило ся значно а 20 трохи менше; 73 озер щезло таки зовсім а на їх місци остали ся ледви слїди якихсь багон. Подібні зміни добачено також в баварских Альпах, в Ческім лїсі та в Соснових горах. Число озер, які щезли в послїдних столїтях, єсть дуже велике. Так щезло 33 озер в полудневій Баварії, 34 озер в Соснових горах і в Ческім лїсі. Декотрі озера значно зменшили ся внаслїдок замуленя. В той спосіб щезають особливо озера положені в долинах, до котрих вода з гір наносить богато намулу.

Телеґрами.

Нашвіль 1 мая. В наслїдок вчерашного торнада в удільній державі Теннесі, згинуло звиш 50 людий. Шкоду обчисляють на кілька мілїонів долярів.

Тевріс 1 мая. Марш российского войска з Джульти до Тебріс відбув ся в повнім порядку. Перзи не ставили нїякого опору. Один відділ по переночуваню в сусїднім селї помаширував при звуках музики до Тебріс. Члени российскої кольонії вийшли на повитане войска. Серед християньского населеня настала радість. Войско стануло табором під містом, а ґен. Шарский пішов в гостину до российского консуляту і зробив візиту анґлїйскому консулеви.

Константинополь 1 мая. Новий султан приймив вчера вел. везира, президентів сенату і палати послів та богато инших достойників, як також низших урядників та богато давнїйших знакомих. Оповіданя тих осіб, поминувши облестність, дадуть ся представити таким змістом: Султан єсть добрим скромним чоловіком, однак з причини свого дотеперішного відокремленя необзнакомлений добре з відносинами, але то в виду єго добрих намірів дасть ся легко направити.

Константинополь 1 мая. Урядова ґазета „Терджуман“ доносить, що майно султана буде сконфісковане. Часть єго в сумі 12 мілїонів має бути закопана в городі Ілдізу.

Константинополь 1 мая. Перший секретар султана заперечує вість ґазет, мов би султан Могамед мав вже нинї явити ся в палатї послів і виголосити там бесіду, в котрій увірить, що конституция буде удержана. Дня, в котрім він то зробить, ще не означено.

Петербург 1 мая. Сенат признав ректора тутешної політехніки кн. Ґаґаріна, одного з професорів і двох урядників політехніки виноватими, що допустили до революцийних зборів на політехнїцї і усунув всїх з уряду. Через три найблизші лїта не можуть они займати публичних урядів.

Господарство, промисли і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 30 цьвітня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.			
Пшениця . .	13·—	до	13·30
Жито . . .	8·70	до	9·—
Овес . . .	8·50	до	8·80
Ячмінь пашний .	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний .	8·—	до	8·60
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	9·—	до	11·50
Вика . . .	9·—	до	9 50
Бобик . . .	8·—	до	8·50
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	65·—	до	80·—
Конюшина біла .	35·—	до	55·—
Конюшина шведска .	70·—	до	85·—
Тимотка . . .	28·—	до	34·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).